

Farkasverem

János már szikrázott a dühtől, amint összeverte a kavicsokat a tóparton, persze a kavicsok meg vakon túrték a próbát, így hát nem sikerült tüzet csiholnia Julinak, pedig farkasordító hideg volt, Juli elégedetlenül zsörtölődött, be nem állt a szája, elátkozva urát, miközben János úgy akarta, hogy egy farkas teremjen itt, elevenen felfalva nejét, ő meg a hirtelen jött ötlettől vezérelve agyonüsse a már rég meggyőzött ordast, a metsző fogát kitépve talizmánnak, azt majd Juli nyakába akassza, ha már a farkas gyomrából kiszabadította, legyen szerencséje szerencsétlennek, s füléhez tartva az elhagyott csigaházat, mosógépét, centrifugáját hallotta benne búgni zavarában, bár a csönd vacogott rendületlenül, Juli egy kérdőjelre tekeredett, mint a paradicsomhoz szokott kígyó.

Juli

ma úgy kerül bele a versbe, ha János komolyan veszi, hogy az Úr nevét ne emlegesse hiába, áthúзва hát, hogy Isten, fölibe írja Juli nevét, bár Juli mitsem tud az egészről, ilyenkor ő leteremti Jánost, kötelezve, hogy mosogasson el maga után, bár János inkább arra kíváncsi, megváltozik-e ettől a verse, mind többször újraolvasva rájön, igazából nem változott semmi, de Juli mintha azóta többször is mindenhatóként szolgálná ki őt, neki meg valamiféle lelki ismeretfurdalástól gyötörve jól esik olykor szófogadnia.

Tulajdon

Isten a teremtéskor megörökölte az alkalomnak visszajáró időt, mint emlékeit János, képzelőereje rákattintotta a végzet bilincset a láthatatlanságba menekülő, mindig az önkéntes éjszakával parolázó örök – elégedetlen sors csuklójára, magába zuhanó szeme, lám földet ér ilyenkor, macskakörömmel ragaszkodik a nyávogáshoz, az egérrágtá könyvhöz, zsákhoz, Jánosra bízva úgyszólván csak a paradicsomban békén hagyott eszünk nemhiába, ártatlanságunk nyomot hagy rajta végleg és eltüntethetetlenül.

A

művész amit álmában elképzelt, azt még reggel teája mellett lefesti egy az egyben, úgymond tökéletesen, bár gondolatait nem osztja meg az agyával, egyedül csak az énnel, visszaadva az örök tartozást, de amit ébren álmodik, előre látva, azt a képen viszont sose látja, hiszen megfesthetetlen, földi béke, János lelépett az idővel, vége.

Fellinger Károly (Pozsony, 1963): költő, helytörténész. Munkásságát Arany Opus-díjjal jutalmazták.